

hodných, namítá stížnost, že toto odůvodnění nemá opory ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. — Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Podle 2. odst. § 14 živn. ř. jest zem. úřad polit. zmocněn, aby tuto dispensi uděloval »výjimečně«. Udělení této dispense není vázáno na určité skutkové předpoklady, nýbrž je ponecháno volnému uvážení úřadu. Pak ovšem nemohlo odepřením této dispense býti porušeno nějaké subj. právo st-lovo a jest tedy stížnost, pokud se zakládá na tvrzení, že st-li právo na udělení této dispense přísluší, bezdůvodnou. — — — —

Č. 7380.

Živnostenské právo: * K úplnému zhotovení výrobku náleží podle § 37, odst. 1. živn. ř. i příslušenství, potřebné k stálému a řádnému užívání jeho.

(Nález ze dne 26. června 1928 č. 17.930).

V ě c: Bedřich K. v P. (adv. Dr. Václav Dvořák z Prahy) proti ministerstvu obchodu o rozsah živnostenského oprávnění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zsp v Praze rozhodla výnosem z 18. ledna 1926 na základě 2. odst. § 36 živn. ř., že st-l podle svého živn. listu z 5. října 1918, znějícího na továřenskou výrobu kočárů a automobilů, není oprávněn prodávati gumové obruče automobilové, pumpy na hustění (hustilky), hevery na zdvihání a gumové záplaty v neomezeném rozsahu, nýbrž že smí prodávati pneumatiky a jiné potřeby automobilové pouze potud, pokud jich potřebuje jako součástí buď pro vozy vlastní výroby, anebo i pro výrobky cizí, k jichž prodeji jest na základě ustanovení bodu 3. § 37 živn. ř. oprávněn. Prodávati automobilové potřeby přes tyto meze byl by oprávněn, kdyby opověděl obchod s pneumatikami a ostatními potřebami pro automobily jako samostatnou živnost obchodní.

Nař. rozhodnutím vyhovělo min. obch. částečně odvolání st-lovu, pozměnilo v odpor vzatý výnos a vyslovilo, že st-l na základě svého živn. listu na továřenskou výrobu kočárů a automobilů je oprávněn prodávati gumové obruče automobilové bez omezení, nikoli však pumpy na hustění (hustilky), hevery na zdvihání a gumové záplaty.

O stížnosti nss uvážil: — — — —

Dle § 37 živn. ř. má každý živnostník právo spojití veškeré práce, jichž je třeba, aby úplně zhotovil výrobky své. Kdy je výrobek úplně zhotoven, dlužno posuzovati s hlediska živn. techniky a s hlediska takového přizpůsobení potřebám kupujícího, aby odbyt byl umožněn (srovn. § 38 a), odst. 1. živn. ř.). S tohoto hlediska dlužno usuzovati, že výrobek je úplně zhotoven, když má všechny potřebné součástky a kromě toho vyhovuje požadavkům kupců. V tom směru požaduje se někdy v obchodě, aby výrobek byl opatřen příslušenstvím, potřebným k stálému a řádnému užívání jeho, aby byl schopen odbytu, t. j. samostatnými věcmi, které k stálému a řádnému užívání výrobku samého jsou určeny a bez nichž by takové užívání a prodej výrobku byl ztížen, nebo zneemožněn.

V daném případě přiznal žal. úřad st-li na základě jeho živn. listu na továrenskou výrobu kočárů a automobilů jednak právo prodávati kočáry a automobily jím samým vyrobené, jakož i kočáry a automobily cizí výroby, jednak oprávnění prodávati součástky kočárů a automobilů vlastní a cizí výroby, vycházejí z právního názoru, že výrobek jest ve smyslu § 37 živn. ř. již úplně zhotoven, když vykazuje všechny součástky, nezbytné k tomu, aby výrobek jako takový mohl býti označen. Tento právní názor není ve shodě se zákonem.

Č. 7381.

Vojenské věci: I. Pensionování důstojníků není vyhraženo prezidentu republiky. — II. Rozhodnutí ministra nár. obrany o pensionování býv. rak.-uh. voj. gážisty, převzatého do armády čsl., které se stalo před účinností zák. č. 194/20, není zmatečné.

(Nález ze dne 27. června 1928 č. 13.174).

V ě c: František Zdeněk L. v P. proti ministerstvu národní obrany (min. r. Dr. Jar. Vorel) o úpravu výslužného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l, podplukovník býv. rak. zeměbrany, byl ke své přihlášce převzat osobním věstníkem mno z 19. března 1919 do čsl. armády jako gážista z povolání a povolán do činné služby. Výnosem mno z 19. září 1919 byl však služby zproštěn a ponechán až na další v disponibilitě. Výnosem z 24. listopadu 1919 vyslovalo pak mno, že na st-lovy služby nereflektuje a nařídilo zastavení jeho akt. požitků dnem 31. prosince 1919, načež výnosem téhož min. z 2. dubna 1920 byl st-l dnem 1. ledna 1920 přeložen do výslužby za současného přiznání zaopatř. požitků na základě služ. doby čítané až do konce roku 1919. Výnosem ze 17. března 1925 vyslovalo mno, že pro započtení služ. doby po 19. září 1919, kterýmž dnem byl st-l dán do disponibility, není žádného podkladu, a vyměřilo mu zaopatř. požitky znovu, zvýšivši je současně podle zák. č. 48/21.

Nss uvážil o stížnosti toto: — — —

Stížnost domáhá se soudní ochrany jen proti tomu, že st-li byly přiznány zaopatřovací požitky místo požitků aktivních, a běře úpravu zaopatř. požitků v odpor proto, že přeložení st-le do výslužby stalo se aktem zmatečným, tedy neplatně. Slušelo tedy zkoumati, zdali akty úřední jimiž st-l byl přeložen do výslužby, jsou vskutku zmatečné, ježto — jak stížnost tvrdí — byly vydány orgánem k tomu nepřislušným.

Zákonem z 28. října 1918 č. 11. Sb. byly prozatímně zachovány v platnosti veškeré dosavadní zemské a říšské zákony a nařízení. Zdali k těmto normám, výslovně v platnosti zachovaným, jest počítati i služ. předpisy voj. vydávané na základě vrchní velitelské moci panovníkovy, či sluší-li předpisy tyto až do jinaké úpravy považovati zásadně za platné, i kdyby nebylo je možno počítati »k zákonům a nařízením« ve smyslu zák. č. 11/1918, nebylo při řešení dnešního sporu nutno zkoumati. Podle těchto předpisů dělo se ovšem jmenování důstojníků a voj. úředníků panovníkem jakožto vrchním velitelem armády. Rozvázání akt. poměru